

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 559/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Аутономне покрајине Војводина, коју заступа Правобранилаштво АП Војводине, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Основног суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, на седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За суђење у овој парници, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Новом Саду.

О б р а з л о ж е њ е

Поступајући по тужби тужиоца Аутономне покрајине Војводина, против тужене Републике Србије, ради исплате, Основни суд у Новом Саду је донео решење П 7080/19 од 26.08.2019. године, којим се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења предмет уступио Привредном суду у Новом Саду, као стварно и месно надлежном суду.

Привредни суд у Новом Саду није прихватио своју стварну надлежност, па је предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Сл. гласник РС", број 116/08, ... 87/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Основни суд у Новом Саду.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, прописано је да основни суд у првом степену суди у

грађанскоправним споровима ако за за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Према наведеној законској одредби (члан 25. став 1. тачка 1. Закона), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности без обзира на правну природу спора.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парничном поступку између правних лица, у коме тужилац и тужена немају статус привредних субјеката, Врховни касациони суд налази да је применом члана 22. став 2 Закона о уређењу судова, за поступање у овој правној ствари стварно надлежан Основни суд у Новом Саду.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић